

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. Пазарджик, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимир Г. Ненчев

Членове: Албена Г. Палова
Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Галина Г. Младенова
като разгледа докладваното от Албена Г. Палова Въззивно гражданско дело
№ 20235200500017 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК. С решение № 260035/19.08.2022 г., постановено по гр.д. № 533/2018 г. Велинградският районен съд е отхвърлил иска на Ф. И. Д., ЕГН *****, С. Р. Д., ЕГН ***** и В. Р. Д., ЕГН *****, и тримата от гр. П., ул. Й.К.“ № 16, чрез пълномощника им адв. А., против П. Г. С., ЕГН ***** гр.П., ул. „Т.иЕ.К.“ № 2, с който искат ответникът да премахне незаконния строеж, а именно “Едноетажна паянтова жилищна сграда“, находящ се в УПИ ХХІІ-2036, 2037 в кв. 141 по плана на гр. П., в срок до три месеца, считано от влизането на решението по делото в законна сила.

Осъдени са осъдени Ф. И. Д., ЕГН *****, С. Р. Д., ЕГН ***** и В. Р. Д., ЕГН ***** и тримата от гр. П., ул. Й.К.“ № 16, да заплатят на П. Г. С., ЕГН ***** гр.П., ул. „Т.иЕ.К.“ № 2, деловодни разноски за първа инстанция в размер на 2900 лв.

Против така постановеното решение в законния срок е постъпила въззивна жалба от Ф. И. Д., ЕГН *****, С. Р. Д., ЕГН ***** и В. Р. Д., ЕГН *****, чрез техния процесуален пълномощник с изложени оплаквания за незаконосъобразност. В жалбата се твърди, че неправилно районният съд бил приел, че на първия етаж от жилищната сграда се отглеждали кучета, а не се ползвал за живеене. Напротив, по делото било

установено, че там живее Ф. Д.А., а съдът неправилно бил кредитирал показанията на свидетеля К., които били нелогични и непоследователни. Твърди се, че районният съд не се бил съобразил със заключението на техническата експертиза, от която се установявало, че ищите търпели смущения и пречки при упражняване правото си на собственост далеч над обичайните. Високата влажност, развитието на мухъл и плесен били предпоставка за увреждане здравето на обитателите на сградата, тъй като причинявали различни видове заболявания на кожата, на дихателната система, развитие на пневмония, астма, бронхити и др. Непрестанната влага през есенно-зимния сезон замърсявала средата в жилището, а развитието на плесени предразполагало развитието на насекоми, спори и др. Влажността в сградата била завишена, което било в противоречие със санитарно-хигиенните норми за нормална жилищна среда и се създавали условия за възникване на пожар. Не било взето предвид и недобросъвестното поведение на ответника, който макар, че знаел за предвиденото премахване на сградата, извършил основен ремонт, превръщайки я в жилищна сграда и в момента черпел права от собственото си неправомерно поведение. Наличието на тази къща пречело на ищите да довършат собствената си къща съгласно утвърдения проект. Къщата на ответника била изградена в отклонение от строителните правила и независимо от наличието на съдебно решение, с което е приета за търпим строеж, тя създавала пречки за упражняване правото на собственост на ищите. Цитира се ТР № 31/1984 г. от 06.02.1985 г. на ОСГК на ВС с извод, че то е приложимо в настоящия казус.

Неправилно районният съд не бил кредитирал показанията на свидетелите К. и С., които знаели за инцидента със счупения прозорец и свличането на сняг от покрива на къщата на ответника в стая на втория етаж в къщата на ищите, както и за наличието на влага и мухъл, в резултат на които се отключили заболяванията на детето на ищите. Анализът на събраните по делото доказателства пък бил направен в противоречие с практиката на ВКС, тъй като били кредитирани единствено показанията на свидетелите на другата страна и ценил само тези показания, които са в подкрепа на тезата на ответника.

Неправилен бил изводът на районния съд, че ищите сами са се поставили в положение къщата на ответника да им пречи. Напротив, къщата на ищите била построена в съответствие със строителните книжа и норми и одобрения архитектурен проект.

Районният съд бил допуснал нарушение и на процесуалните правила, тъй като не бил изготвил и приел доклад по чл.146 от ГПК в пълнота, съдържащ всички изискуеми от закона елементи относно неговото съдържание. Твърди се, че непълният доклад съставлявал нарушение на

процесуалните правила, което предполагало уважаване на искане за допускане на доказателства пред въззивната инстанция на основание чл.266, ал.3 от ГПК, но жалбоподателят не е направил доказателствени искания в този смисъл пред въззивния съд.

Твърди се, че доказателствата били обсъдени хаотично и противоречие с правилата на логиката, поради което изводите на съда били погрешни. Именно поради това първоинстанционното решение било необосновано и немотивирано.

Районният съд бил нарушил и основополагащи принципи в ГПК, съдържащи се в чл.8, 9, 10 и 12.

Искането е обжалваното решение да бъде отменено, вместо което да бъде постановено ново, с което предявения иск да бъде уважен с присъждане на разноските за две инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК не е постъпил писмен отговор. В съдебно заседание пълномощникът на ответника е представил писмена защита, наречена писмен отговор.

Окръжният съд след като се запозна с твърденията, изложени във въззивната жалба, като обсъди и анализира събраните по делото доказателства, като взе предвид становищата, изразени в съдебно заседание и при спазване разпоредбата на чл.235 от ГПК, прие за установено следното.

В исковата си молба против ответника П. П. С. ищите Д. са твърдели, че са собственици на жилищна сграда, находяща се в гр. П., ул. Й.К.“ № 16. С н. акт № 131, том II, рег.№ 3062, н.д. № 288 от 25.07.2002 г. на нотариус Г.К.Р. Д. и Ф. Д. били признати за собственици на трети надземен етаж от сградата с площ от 125,05 кв. м., която сграда е построена в ПИ 2037, за който е отреден парцел XXII-2037 по плана на гр. П.. С н. акт № 8, том 1, от 25.07.2002 г. на същия нотариус Ф. Д. е закупила УПИ с пл. № 3037 в кв.141 по плана на гр. П., целият с площ от 201 кв. м., както и жилище -апартамент 2, ведно с избено помещение и гараж.

Паянтова жилищна сграда, попадаща в УПИ XXII-2037, 2036 била построена в придаваемата се площ от единия имот към другия, но не била премахната, каквато уговорка имало между собствениците на двата съседни имота. През 1987 г. било завършено застрояването в УПИ XXII-37 с масивна жилищна сграда от Г.Д., Р. Д. и К.Б.. Имало подписана на 23.04.1987 г. нотариално заверена декларация, с която П. С. давал съгласието си за строеж при неуредени регулационни отношения в полза на собствениците на УПИ 2037. Г.Д. бил подписал нотариално заверена декларация за запазване на съществуващата паянтова жилищна сграда, попадаща в придаваемата се към УПИ XXII-37 част от имот с № 2036 за срок от 10 г.

През 1979 г. била построена и новата къща в УПИ ХХІІІ-2036 - преди изтичане на 10 г. срок. Старата сграда не била премахната след изтичане на срока и заради добри съседски отношения ишците не били поискали премахването ѝ. След това били водени преписки с Община П., РДНСК гр. Пазарджик, ДИСК София и други институции с искане сградата да бъде премахната. През 2013 г. ответникът, в качеството си на наследник на П. С., вместо да премахне постройката, започнал ремонтни дейности по нея. Тъй като не били уредени регулационните сметки и не бил настъпил прехвърлителен ефект от дворищнорегулационния план, със Заповед № 327/14.07.2003 г. на Кмета на Община П. било променено отражението на УПИ ХХІІ-2037, като същият е станал съсобствен - УПИ ХХІІ-2036, 2037. Основното застрояване било извършено преди това изменение, а процесната сграда не била включена в режима на застрояване и според ишците следвало да се приложат разпоредбите на чл. 53а от ЗУТ.

След проверка, извършена от ДНСК по сигнал на ишците, били дадени указания на кмета на Община П. за премахване на сградата поради липса на разрешение за строеж и протокол за линия и ниво. От Община П. бил съставен Констативен акт № 2/15.01.2015 г., с който бил установен незаконен строеж „Едноетажна паянтова жилищна сграда“, находящ се в УПИ ХХІІ-2036, 2037 в кв. 141 по плана на гр. П.. Ишците са твърдели, че съгласно действащите строителни правила към момента на построяването на същата е трябвало да се издаде разрешение за строеж, което обаче не било направено и поради това строежът бил незаконен. Заповедта на кмета за премахване на сградата била отменена с Решение по адм. дело № 165 по описа на АС - Пазарджик за 2015 г., тъй като строежът бил „търпим“ и не подлежал на премахване. Със свое решение ВАС потвърдил решението на първоинстанционния административен съд.

На 15.06.2016 г. била подадена жалба от ишците до Кмета на Община П. по реда на чл. 195, ал. 6 от ЗУТ, с която се иска премахване на сградата, тъй като била опасна за здравето и живота на ишците и създавала условия за възникване на пожар, била вредна в санитарно-хигиенно отношение и не можела да се поправи или заздравя, но жалбата не била уважена.

Ишците са твърдени, че съществуването на сградата нанася вреди и пречи на нормалното и пълноценно ползване от ишците на собствения им имот. Твърдели са, че липсва изискуемото от закона отстояние от опасната сграда до границата на имот с пл. № 2037, собственост на ишците, като външния край на южната фасада на сградата на ишците отстояла само на 0,74 м. от въпросната сграда. Регулационната граница от северната граница, т. е. между имоти с № 2036 и 2037, била изпълнена на по-малко отстояние от 2 м., поради което нямало условия за вентилация на приземния и първия етаж от

къщата на ищите. Старата сграда пречела на изгледа и на достъп до слънчева светлина. Покривът на къщата бил почти залепен до прозорците на част от стаите на сградата, находяща се в имота на ищите, като същите не могли да се отворят, а при свличане на сняг падал директно върху тях. Рязкото счупване на прозорците застрашавало пряко живота на обитателите, защото големи парчета стъкла и сняг се стоварвали върху масата и дИ.а, поради което били слагани ламарини на стъклата.

Поради близкото отстояние често се стигало до наводняване, което от своя страна довело до мухъл от вътрешната част на стените, както и повреди в мазилката и шпакловката.

С. Д. живеел на първия етаж заедно със семейството си, но поради чести здравословни проблеми на сина му братята си сменили апартаментите и той се установил да живее на втория етаж. В къщата живеели 3 деца, за които имало риск за здравето. Близкото разстояние водело и до просмукване на водата в основите на къщата, което застрашавало и констукцията на законно построената сграда. Не могли да се вземат мерки от външна страна, тъй като разстоянието било малко и не могли да се извършат ремонтни дейности. Не било възможно и да се построят предвидените в архитектурния проект тераси на първия етаж.

Искането е след като се установи, че пречи на ищите да осъществяват в пълен обем правото си на собственост върху собствената им жилищна сграда, находяща се в гр. П., ул. Й.К." № 16 по описания в исковата молба начин, ответникът П. П. С. да бъде осъден като бъде задължен да премахне незаконния строеж - "Едноетажна паянтова жилищна сграда", находящ се в УПИ XXII - 2036, 2037 в кв. 141 по плана на гр. П., в срок до три месеца, считано от влизането на решението по делото в законна сила.

С уточнителна молба от 16.06.2017 г. е посочено, че „Едноетажна паянтова жилищна сграда" се намира в УПИ XXII-2036, 2037 в кв. 141 по плана на гр. П., а жилищната сграда на ищите, която е нанесена в кадастъра в имот пл. № 2037, е с идентификатор 56277.503.277. След вписваните промени в КKKP на гр. П. паянтовата сграда и жилищната сграда на ищите се намирали в един поземлен имот, тъй като била премахната имотната граница.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, в който се твърди, че имало образувано гражданско дело 1021/2013 г. по описа на РС-П. с предмет на делото иск по чл. 109 ЗС, но то било прекратено с влязло в сила определение на съда. Бил отхвърлен искът на ищите срещу П., Т. и Д. С.и с правно основани чл. 108 ЗС за част от имот с пл. № 2036 с площ от 119 кв. м., ведно жилищната сграда от 54 кв. м., построена в ПИ 2036,

придаден към имот пл. № 2037 в кв. 141 по плана на гр. П. от 1985 г. С изтичане на сроковете, посочени в разпоредбата на пар. 8, ал. 1 от ПР на ЗУТ отчуждителното действие на влезлите в сила, но неприложени дворищно-регулационни планове за заемане на придадените поземлени имоти или части от тях се прекратявали автоматично. Подадена била и искова молба с правно основание чл. 124 ГПК, като делото било прекратено, а исковата молба - върната. Водено било и административно дело № 347/2015 г. по описа на АС-Пазарджик. Ответникът е твърдял, че жилищната сграда не е паянтова, а с каменна зидария и тухли. Строителството било изпълнено през 1953 г.

Твърдял е, че подписаната декларация от П. С. касае придаваемо място при неприложена регулация и неизвършено обезщетение, поради което извършеният при действието на ЗТСУ, ППЗТСУ и Наредба № 5 ПН по ТСУ строеж в УПИ XXII - 2037 в кв. 141 по плана на гр. П. от 1985 г. бил незаконен. Твърдял е, че е налице порок във формата на посочената декларация, която следвало да се извърши под формата на нотариален акт на основание чл. 134, ал. 2 ЗТСУ.

Твърдял е, че втората представена декларация задължавала лицето Г.Ц.Д., а не П. П. С.. Твърдял е още, че неприложеният регулационен план няма отчуждително действие. В Община П. липсвал архив за издадени строителни разрешения в периода от 1953-1954 г., което не означавало автоматично, че сградата нямала такова. Сградата оТряла на изискванията за „Търпим строеж“, съгласно пар. 16 от ПР на ЗУТ, а именно: сградата е построена преди 07.04.1987 г. - през 1953 г.; По плана от 1953 г. оТряла на представения архитектурен проект, реализиран с посочените разстояния до съседните парцели в строителните книжа; строежът на жилищната сграда бил допустим по правилата, действащи по време на извършването му /нормите на ЗПИНМ от 1949 г./

С писмо с изх. № 94 П-190-3 от 04.08. 2016 г. от Кмета на Община П. било установено, че сградата, находяща се в ПИ с пл. № 2036, не е опасна за здравето и живота на гражданите, не е негодна за използване, не е вредна в санитарно - хигиенно отношение и няма основание за издаване на Заповед за заздравяване или премахване по реда на чл. 195, ал. 6 от ЗУТ. Жилищната сграда била изградена с основи от каменна зидария стени от керпичени тухли и частична зидария от печени тухли. Покривът бил с обновена конструкция, покрит с керемиди, водите от него се отвеждали в имота на П. С. с улици и водосточни тръби.

Ответникът е твърдял, че било подадено заявление от 25.09.2012 г. от П. С., с което е поискано разрешение за извършване на ремонт на покрив, смяна на греди и и дъски, съгласно чл. 151, ал. 1, т. 4 ЗУТ и пар 5 ДТ на ЗУТ т. 42 и 43. Ответникът не бил извършил увреждане на обекта на правото на

собственост, то не накърнявало владението и не ограничавало ползването на вещта, собственост на ишците. Относно сервитутите е твърдял, че не той, а ишците не били спазили отстоянието от границата на имота.

В Становище по дадените от съда указания, отговора на ИМ, пояснение и допълнение на исковата молба, ишците чрез своя процесуален пълномощник са пояснили, че по образуваните други граждански дела между страните нямало влязло в сила решение, тъй като били прекратени. Твърдели са, че сградата - собственост на ишците, е законно построена. Поддържали са, че актовете по приключените административни дела са неотносими и нямат обвързваща съда сила. Оспорили са, че процесната сграда е масивна. Твърдели са, че имотът, придобит от П. П. С., до 1976 г. бил собственост на С.С.Д., а впоследствие бил придобит от П. П. С. на основание Нотариален акт № 116, нот. дело 247/1976 г., следователно периодът от 1953 до 1954 г. бил неотносим към процесната постройка и било без значение дали се пази архив в Община П..

ИМ е пояснена и допълнена с твърдението, че съседният на ишците строеж, собственост на П. С. - „Едноетажна паянтова жилищна сграда“, находяща се в УПИ XXII - 2036, 2037 в кв. 141 по плана на гр. П., е придобит от същия въз основа на НА № 153, том 1, дело 138/14.10.2013 г., съгласно който Т. С. и Д. С. даряват на брат си П. С. общо 2/3 ид. ч. от следния техен съсобствен с надарения П. С. имот, а именно процесната сграда. Дарителите притежавали в собственост идеалните части от имота, предмет на сделката на основание наследство от наследодателя им П. С., починал на 07.01.1990 г. П. С. бил придобил през 1976 г. въз основа на НА за собственост по силата на давностно владение дворно място, съставляващо имот пл. № 1395 в кв. 120 , заедно със сградата в имота, който имот се идентифицира като УПИ 2037, 2036 в кв. 141. Имотът с пл. № 1395 до 1976 г. бил собственост на С.С.Д.. С план за регулация, одобрен през 1985 г., от поземлен имот № 2036 били придадени 119 кв. м. към имот № 2037 за упълномеряване на имота до 300 кв. м. Със Заповед № 327/14.07.2003 г. на кмета на Община П. било одобрено частично изменение на ПУП, с което съществуващият УПИ XXII - 2037 в кв. 141 с площ от 201 кв. м. се отрежда в съсобствен УПИ XXII - 2037, 2036 с площ от 320 кв. м.

Установява се от представените писмени доказателства, че с нот. акт № 131, том 2, дело 288/25.07.2002 г. е признато право на собственост на Р. Д. и Ф. Д. върху ТРЕТИ надземен /втори жилищен етаж/ от масивна сграда, със застроена площ от 120,05 кв. м., заедно със западен гараж, построени в УПИ XXII-2037 в кв. 141 по плана на гр. П.. На 16.01.2004 г. Ф. Д. е закупила УПИ с пл. 2037, в кв. 141 по плана на гр. П., ведно с апартамент № 2 с площ от 83 кв. м., избено помещение и гараж.

От представеното удостоверение за наследници на Р. Д. се установява, че ищите са негови наследници. От допълнително отбелязване върху заверено копие на удостоверение за наследници на Р. Д. се установява, че Р. Д. и Р.Л. Д. са едно и също лице.

От н.а. № 153, том I, дело № 138 от 14.10.2013 г. се установява, че П. П. С. е придобил собствеността върху едноетажна паянтова жилищна сграда, със застроена площ от 45,75 кв. м., построена в южната част на УПИ XXII-2037, 2036 в кв. 141. От представения акт № 136, том 1 от 1991 г. пък е видно, че ответникът е продал своята 1/3 ид. ч. от парцел XXIII - 2036 в кв. 141 по плана на гр. П., както и целия тавански етаж от построената сграда.

С Решение № 531/13.08.2015 г. по адм. дело № 165/2015 г. по описа на АС-Пазарджик е отменена заповедта на кмета на гр. Пазарджик за премахване на „Едноетажна паянтова жилищна сграда“, находяща се в УПИ XXII - 2036, 2037 в кв. 141, което е потвърдено с решение на ВАС. И в двете решения е прието, че спорната сграда е търпим строеж по смисъла на § 16 от ПР на ЗУТ. Решенията са влезли в сила. В мотивите на решенията се приема, че сградата е построена през 1953 г., представлява масивен строеж и е отряла на условията на ЗПИНМ и ППЗПИНМ в сила до 1960 г. – била е построена на 2 м. от източната граница и на 5 м. от уличнорегулационната линия, а съгласно чл.122 и чл.120 от ППИНМ изискващото се отстояние за сграда на два етажа е 3 м. до страничната регулационна линия, но на основание чл.212, ал.3 било допустимо намаление с 1/3 или допустимото отстояние става 2 м. При тези данни съдилищата са приели, че сградата е била допустима към момента на изграждането ѝ. Сградата е построена по одобрен архитектурен проект, но липсват данни за това дали впоследствие са издадени строителни книжа или пък такива са били издадени, но не са открити в архива на общината. При тези данни съдилищата са приели, че спорната сграда представлява търпим строеж по смисъла на § 16 от ПР на ЗУТ и сградата не може да бъде премахната. Решенията са предхождани от дълга кореспонденция с Община П. във връзка с искане на Д. да бъде издадена заповед за премахване на процесната сграда. Подобна кореспонденция е извършвана и с други институции, като всички документи са приложени по делото.

Като доказателство по делото е представена и Декларация от Г.Ц.Д., с която декларира, че няма да разваля къщата на С. и се съгласява той и семейството му да останат да живеят в нея в срок от 10 г. В тази декларация липсва информация за датата на съставянето ѝ. Представена е и Декларация от П. П. С., с която той дава съгласието си Г.Д., Р.Л. Д. и К.Б. да построят жилищна сграда, без да са уредени регулационните сметки за придаваемото се място пл. № 2036, парцел XXII - 2037 в кв. 141. Тази декларация е от 23.IV.1987 г.

Във връзка с установяване законността на сградата на Д. са представени от Община П. скици на имот XXII-2037 в кв. 141; Разрешение за строеж 35 от 24.04.01987 г., Протокол № 18 за определяне на строителна линия и ниво - гр. П., 24.04.1987 г., Протокол № 18 за дадена строителна линия и определено ниво от 28.07.1962 г.

От писмо с изх. № 94-215/02.06.2017 г. на АГКК се установява, че в КККР са заличени ПИ с идентификатор 56277.503.973 с площ от 184 кв. м., собственост на Ф. Д. и ПИ с идентификатор 56277.503.974 с площ от 119 кв. м., собственост на П. С., като е нанесен ПИ с идентификатор 56277.503.277 с площ от 303 кв. м., от които 201 кв. м. собственост на Ф. Д. и 119 кв. м. собственост на П. С..

За изясняване на спора от фактическа страна по делото са разпитани и свидетели. От показанията на свидетеля К. се установява, че П. С. живее в бащината си къща, наследена от П. С., като ответникът нямал друга къща. В построената голяма къща в имота на С.и собственост притежавали само неговите братя, но не и ответникът. Свидетелят знаел, че не са уредени сметките по регулация, като между страните няма спор относно този факт. Според свидетеля ищите са очаквали, че къщата на С. сама ще падне, но тя не паднала вероятно заради това, че имала каменни основи от 80 см. Според този свидетел, който е и съсед на ищите, в имота на Д.и на първия етаж се развъждали кучета, а етажът не се обитавал от семейството. Отстоянието между двете къщи било по-малко от един метър.

Показанията на свидетеля относно развъждането на кучета на първия етаж се опровергава както от показанията на останалите свидетели, така и от приетите по делото технически експертизи, които при огледа на имота са установили, че етажът е обзаведен и очевидно се обитава от семейството на ищите.

От показанията на свидетеля ВеР. Ушев се установява, че е участвал в ремонти на къщата на Д. – на два пъти е боядисвал стените заради влагата от вън. Този свидетел установява, че при снеговалеж от покрива на Д. снегът пада върху покрива на къщата на С., а от там като лавина падал направо в прозорците на къщата на ищите. Първоначално дограмата на тяхната къща била дървена, но изгнила и се наложило да я сменят с такава от ПВЦ. Свидетелят давал съвет на ищите да сложат ламарина пред прозорците, за да не се чупят от снега. Свидетелят твърди, че влага в къщата на Д. имало и преди и след ремонта на къщата на С.. На първия етаж от къщата на ищите никога не влизало слънце, защото прозорците гледали в стената на съседната къща. Малката къща пречела на слънчевото греене в къщата на ищите от около 11.00 ч. преди обед до късен следобед, особено през зимата. Свидетелят е заявил, че е сменял подовата настилка на първия етаж, защото

там влагата била най-голяма и дюшемето било изгнило. През 3-4 години се налагало да се боядисва, заради влагата и мухъла.

В следващото съдебно заседание е довършен разпитът на този свидетел, който обаче в протокола от проведеното на 29.11.2018 г. съдебно заседание е записан вече като ВеР. К.. При този разпит свидетелят установява, че по проект на къщата на ищите трябвало да има тераса, която обаче не била изградена заради малкото отстояние до къщата на ответника. Терасата не била построена и до момента. Не бил напълно построен и еркерът. На покрива на къщата на ищите нямало съоръжения за задържане на снега.

От показанията на свидетеля И. С. се установява, че строежът на къщата на Д. продължил около 4-5 години. Свидетелят знаел за уговорката между Д. и родителите на ответника, че малката къща ще се събори след постояването на новата им къща, но така и не била съборена. В къщата на Д. имало влага на всички етажи, която била по-малко, докато покрива на къщата на С. бил паднал. След ремонта влагата се увеличила, тъй като водата отивала в стената на къщата на Д.. Снегът от покрива на къщата на ищите падал върху покрива на къщата на ответника и от там падал между двете къщи, а разстоянието между тях било много малко. При едно такова падане на сняг се счупил прозорец на къщата на ищите и порязал детето им. Подобни инциденти имало няколко пъти и това наложило да се сложи ламарина на прозорците. На покривите и на двете къщи не можело да се сложи снегозадържащо съоръжение, защото били покрити с керемиди. В къщата на Д. почти не влизало слънце – през зимата имало слънце най-много за час-два.

От показанията на свидетеля Б.В. се установява, че знае къщата на С. от около 1963 г. В нея живели и починали родителите на ответника. Този свидетел установява, че собственици на новата къща били само братята на ответника, а самият ответник не притежавал жилище в нея. Стрехата на покрива на къщата на С. сочела към плочата на първия етаж на къщата на ищите. Свидетелят чул, че възрастната жена от Д. е започнала с кирка да кърти стената на къщата на С.. Свидетелят не знае да са се чупили прозорци на къщата на Д.. На приземния етаж слънце нямало, но на първия етаж било осветено отвсякъде. Не е сигурен дали на покрива на Д. има улуци. Дъждът от техния покрив падал в разстоянието между двете къщи, а не на покрива на къщата на С.. Водата от неговата къща също падала на земята между двете сгради. В къщата на С. влага нямало и преди, и сега. Известно му е, че старата къща на С.и е щяла да се прехвърли в собственост на Д.и след като си платят за нея, като след това са щели да я бутнат, но тъй като не са платили си е останала на С.и. Не знае за други уговорки. П. С. си живеел в София, където имал апартамент. Направил е ремонт на покрива на старата къща преди няколко години, като къщата никога не е била изоставяна.

В производството пред районния съд са направени няколко технически експертизи, въз основа на които както районният съд, така и въззивната инстанция приемат следното:

Разстоянието между границата на имот пл. № 2037, находящ се на ул. Й.К.“ № 16 и строеж „Едноетажна паянтова жилищна сграда“, находящ се в УПИ XXII - 2037, 2036 в кв. 141 по плана на гр. П. с административен адрес ул. „Е.и Т.К.“ № 2, е 3 метра по графични данни. Експертите заявяват, че към датата на издаване на строителни книжа за жилищна сграда в имот пл. № 2037, за който е бил отреден парцел XXII - 2037 в кв. 141, действащ ПУП - План за регулация и застрояване е бил този от 1985 г., съгласно който в парцел XXII е предвидено ново основно ниско жилищно застрояване, на калкан с ново основно ниско жилищно застрояване в съседния от запад парцел XI и не е предвидено запазване на едноетажната сграда в южната част на парцел XXII, която трябва да се премахне преди въвеждане в експлоатация на сградата в парцел XXII - 2037, за която са издадени строителните книжа.

Разстоянието от външния край на южната фасада на сградата в имот пл. № 2037 до къщата - „Едноетажна паянтова жилищна сграда“ в имот пл. № 2036 е около 0,80 м. в източния край и около 1,50 м. - в западния.

За процесната сграда има проект за типова селска къща, одобрен в част Архитектура от Районния архитект на П. през 1953 г., но в архива на Община П. не са открити строителни книжа.

Предвиденото застрояване на нова жилищна сграда в имот с пл. № 2037 е реализирано в съответствие със строителните книжа с несъществени отклонения.

За имоти с № 2036 и 2037 е предвидено ново основно ниско жилищно застрояване за УПИ XXII свързано с предвиденото застрояване в съседния от запад парцел, а за УПИ XXIII - 3036 свободно застрояване. Процесната сграда на един етаж не е включена в режим на застрояване и не е предвидено запазването ѝ.

В едно от заключенията експертизата прави извод, че сградата на ответника не съответства на изискванията на чл. 33 от ЗУТ, съотв. на чл. 80 от Наредба № 7.

Експертиза заключават, че сградата на ищите е реализирана с несъществени отклонения от строителните книжа, като терасата на първия жилищен етаж към помещение „спалня“ на фасада юг не е изпълнена поради невъзможност да се осъществи без да се премахне „едноетажна паянтова сграда“. Вещите лица заявяват, че е възможно като резултат от постоянни овлажнявания и от наклона на скатния покрив да настъпи увреждане на основите, конструкцията, фасадата и други елементи от къщата на ищите.

Според тях изтичането на вода между двете сгради и начина на отвеждане зависи от подходящо подобрите и правилно изпълнени покривни елементи и системи за отводняване и от интензивността на валежите.

Експертите заявяват, че не са спазени противопожарните изисквания, които са минимум 6 м. за този тип строежи, което води до увеличаване на риска от пожар. Заявяват, че при наличие на дъжд и сняг се увеличава нивото на влагата, което може да доведе до късо съединение в електроинсталацията на къщата на ишците.

Установяват, че е възможно, но с определени неудобства, да се осъществяват строително-ремонтни дейности, свързани с необходимите действия по запазване и поддържане по къщата на ишците от към границата с имота на ответника, но не е възможно неблагоприятното отражение върху къщата на ишците да бъде преодоляно без премахване на „Едноетажна паянтова жилищна сграда“. Направен е извод, че сградата не е търпим строеж и не попада в приложното поле на пар. 16 от ЗУТ и трябва да бъде съборена. Този извод на експертите влиза в пряко противоречие със заключенията на влезлите в сила съдебни решения на АС-Пазарджик и ВАС, в които единодушно се приема, че процесната сграда е търпим строеж по смисъла на § 16 от ПР на ЗУТ, поради което този извод на вещите лица не е обвързващ за съда.

В открито съдебно заседание вещите лица заявяват, че не се предвижда запазване на старата сграда, което означава, че не се съобразява устройството на територията със съществуването на сградата.

От приетата повторна тройна комбинирана ЕТЕ, се установява, че парцел VII - 13 в кв. 110, по плана на гр. П. от 1897 г., действал към 1953 г., когато е строена малката къща, е бил собственост на Е. Т. от гр. П., която е подписала нотариална декларация, с която дава съгласието си на П. С. да направи постройка в собствения ѝ парцел. Няма данни за учредено по реда на чл. 63 ЗС право на строеж;

Съгласно чл. 52 от ЗПИНМ в редакцията му към 1953 г. застрояването на населените места се е осъществявало по строителни правила. На вещите лица не е представен строителен правилник за гр. П.. Съгласно представения архитектурен проект за селска типова къща, сградата е предвидена като свободно стояща и за нея са били приложими изискванията за отстояния съгласно чл. 116, 120 и 122 ППИНМ. По данни от кадастъра и от измерване на място е установено, че има отклонение от нормативно изискуемите отстояния, както следва: странична регулационна линия - 2 м., от улична регулационна линия - 2,80 и 3,10 м. Не са представяни данни за дадени отклонения от строителните правила със съставяне на квартално -

застроителен план. Процесната сграда не е заснета и попълнена в утвърдения през 1959 г. КП на гр. П.. В него са заснети и попълнени две жилищни сгради в съдени имоти - на север, в имот 1396 и на запад в имот 1916. Процесната сграда е заснета в утвърдения със Заповед № 2725/30.12.1968 г. план на гр. П.. Имот с л. № 2036 по плана на гр. П., одобрен със Заповед № РД - 14.02.1144/04.12.1985 г. е идентичен с имот пл. № 1359 от плана от 1959 г. на гр. П.. Вещите лица са установили, че процесната сграда е ситуирана в отклонение от нормативните изисквания за отстояния: вместо изискуемите 3 м. от север, тя отстои на 2. Вместо предвидените 5 от уличната регулация тя отстои на около 3.

В одобрения Кадастрален и регулационен план на П. от 1985 г., действащ и към момента, парцел XXII-2037 е упълномерен с част от имот пл. № 2036, която се придава към него – с площ по графични данни 118.3 кв.м.. Няма данни за уредени сметки за придаваемите части от имот 2036. Построената къща на ищците стъпва частично и върху част от придаденото по регулация място от имот 2036 на площ от 7,50 м.

Одобреният проект за жилищна сграда от 1986 г. е изготвен в съответствие с предвижданията на действалия тогава и сега Застроителен план на гр. П.. Съгласно този план, съществувалите едноетажни постройки към онзи момент - съответно в имот пл. №№ 2036 и 2037 не се запазват като елементи на бъдещото застрояване и поради това липсва нормативно изискване новото строителство да се съобрази със заварените сгради по реда на чл. 241, т. 2 ППЗТСУ. Одобреният застроителен план от 1985 г. предвижда за парцели XXII- 2036 и XXI- 2038 в кв. 141 сключено застрояване до два етажа. За парцел XXIII - 2036 се предвижда свободно застрояване до два етажа. Има издаден Протокол за строеж на жилищна сграда в парцел XXII - 2037 в кв. 141 по плана на гр. П., като сградата е ситуирана и изградена съобразно строителната линия.;

От приетата по делото допълнителна тройна, комбинирана СТЕ се установява, че преди 1959 г. от имот с пл. № 13, кв. 110 по плана на гр. П. е урегулиран парцел VII-13. Към 1953 г. парцелът е бил собствен на Е. Т.. Към 17.09.1955 г. е бил съсобствен между Е. Т. и Л.В.. Парцел VII-13 не е идентичен напълно с парцел VII-13. в кв. 110, описан в НА № 42, т. 1, д. 108/27.08.1954 г. По плана на гр.П. от 1959 г. имотите и кварталите са заснети и попълнени с нови номера. Има и промяна на уличната регулация. Установява се, че в имот пл. № 1395 е заснета и попълнена процесната „едноетажна паянтова сграда“. По плана на гр. П. от 1968 г. кв. 121 се обединява с кв. 120. За имоти 1396, 1395, 2237, 1916, 1391, 1397 се отрежда общ парцел VII. Няма данни за отчуждаване. Предвиденото мероприятие в парцела не е реализирано. По плана от 1985 г. е променена номерацията на

кварталите, а имотите са заснети и попълнени с нови пл. №. Имоти с пл. №№ 1396, 1395 и 1391 от предходния план са заснети, съответно с пл. № 2037, 2036 и 2038, а кв.е с нов номер 141. Парцел XXII - 2037 е отреден за имот с пл. № 2037, парцел XXIII - 2036 е отреден за имот с пл. № 2036, парцел XI-2038 е отреден за имот с № 2038.

С ДРП както от 1908 г., така и от 1968 г. имотната граница е съвпадала с регулационната. Имотите попадат в общ парцел с отреждане за „Комплексно застрояване“. По сега действащия от 1985 г. план на гр. П., регулационните граници между имоти пл. № VI 1396 VII - 1395 от 1959 г. се изменят и не съвпадат с имотните граници. По ДВР за кв. 110 от 1908 г. имотната граница между процесните имоти е съвпадала с регулационната.

В плана от 1985 г., който е и сега действащ, имот пл. № VI - 1396 е заснет и попълнен с нов пл. № 2037. Съгласно този план, южната имотна граница на имот пл. № 2037 не съвпада с регулационна граница, тъй като парцел XXII - 2037 в кв. 141, отреден за имот пл. № 2037 е упълномерен с част от имот с пл. № 2036.

Имотната и регулационна граници са съвпадали по плана на гр. П. от 1959 г. и по плана от 1908 г., но не и този от 1968 г.

Едноетажната жилищна сграда не е построена в парцел VII-13, в кв. 110 по плана на П. от 1908 г. Построена е в отклонение от нормативно изискуемите отстояния от регулационни граници, като няма данни за допуснати отклонения.

Измерено графически, разстоянието между северната фасада на процесната сграда в имот пл. № 1395 и регулационната граница от 1959 и 1908 е средно около 2 м. С малки разлики същото е и при следващите планове.

Разстоянието между северната фасада на едноетажната сграда и южната фасада на новата сграда от 1985 г. на ниво на цокъла е 1,50 в западния край, 0,77 м. в източния, а за първия етаж са - 1,50 в. в западния край и 0,83 м. в източния. Височината на малката къща от прилежащия терен е 3,80 м., а до билото - 5,60 .

Сградата на ищите е изпълнена с леки отклонения от одобрения проект. Близостта между сградите възпрепятства да се изпълнят основните изисквания, по отношение поддържането на строежите.

Едноетажната сграда е изградена в парцел, който е различен от този посочен в представената „Нотариална декларация“. Същата е построена в нарушение на изискванията за отстояние.

Южната регулационна граница на имота 2037 от 1985 г. е

материализирана със стоманобетонов борд. В Община П. се откриват данни за заплатени две от придаваемите към парцела на ответника части. За останалите не се откриват както данни и документи за доброволно уреждане на сметките, така и за предприети действия за уреждането им по принудителен ред.

Изменя се заключението на основната СТЕ, по следния начин: Е. Т. е била собственик на парцел VII - 13 в кв. 110 по плана на П. от 1908 г., но същият не е идентичен с парцела, в който през 1953 г. е построена процесната сграда. В плана на П. от 1959 г. е заснета и попълнена процесната сграда. Имот пл. № 1395 по плана на г. П. от 1959 г не е идентичен с парцел VII - 13 в кв. 110 по плана от 1908 г.

От Заключение с вх. № 5836/14.11.2019 г. се установява, че в сградата на ищите няма проветряване, естествена вентилация и дневна светлина на помещенията в избения етаж. Има влага по южната фасада около отворите за прозорци. Поради близкото разстояние не може да се извърши мазилка на фасадата.

От Заключение с вх. № 5712/08.11.2019 г. се установява, че в появата на влага, в следствие на която се образува мухъл върху стените и тавана, липсата на вентилация на къщата на Д.и, ще съществува, докато не се спазят изискуемите от закона отстояния между сградите. Както в предишното, така и в това заключение вещото лице С. И.ов е посочило, че към момента на огледа няма наличие на влага и мухъл нито на приземния, нито на първия етаж в къщата на Д.. Стените били чисти и боядисани. Стрехата на покрива на къщата на С. отстояла на 73 см. от стената на къщата на ищите На стрехата били монтирани улуци, чиято цел е да отвеждат водата от северния скат на покрива на процесната къща, но в момента на огледа вещото лице е констатирало, че между улуците и покрива има празно пространство /керемидите на покрива не влизат в улука/ и поради тази причина водата от покрива вместо да влезе в улука, се излива безпрепятствено на земята до стената на къщата на Д.. Поради близостта на двете къщи и липсата на слънчево греене няма възможност влагата да се изпари, вследствие на което се овлажняват основите и стените и започва да се образува мухъл както отвън, така и от вътрешната страна на стените на къщата на ищите.

От заключение с вх. № 6632/19.12.2019 г. се установява, че Д.Д. има алергично заболяване, като не може да се установи дали околната среда е причина за него. От заключение, входирано на 01.09.2021 г., се установява, че мухълът предизвиква различни симптоми, като кожни обриви, затруднено дишане, възпаления, познавателни проблеми, неврологични, имуносупресия. Най-често срещани са заболяванията алергичен ринит и отключване на пристъпи на астма. Установено е, че Д. С.ов Д. страда от респираторни заболявания и алергичен ринит. Предастма, като според вещото лице средата

може да влоши здравословното му състояние. Не е установена връзка между средата, в която живее и отключване на заболяванията, от които страда, т.а. не е налице причинна връзка между тези два факта.

Всички заключения са приети в с.з. и не са оспорени от страните, поради което съдът ги кредитира като компетентно изготвени.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо, тъй като не страда от пороци, обосноваващи неговата нищожност или недопустимост.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна по следните съображения:

Съгласно приетото в т. 3 на [ТР № 4 от 6.11.2017 г.](#) на ВКС по тълк. д. № 4/2015 г., ОСГК, за уважаване на иска с правна квалификация [чл. 109 ЗС](#) е необходимо ищецът да докаже, че неоснователното действие на ответника му пречи да упражнява своето право. В мотивите на тълкувателното решение е прието, че преченето не се доказва при такова нарушение на строителни или санитарно-хигиенни правила и норми, които са установени в закона единствено с оглед осигуряване на възможност за пълноценно ползване на съседните имоти по предназначение или за запазване на живота и здравето на живеещите в определено населено място или част от него, като например превишаване на определените в националното законодателство или нормалните за живота в модерния град нива на шум и произтичащите от тези действия пречки за нормалното ползване на собственото на ищеца жилище. В тези случаи нарушението е от такова естество, че предполага наличие на пречене.

Съгласно [чл. 50 ЗС](#), собственикът на един имот не може да извършва действия в своя имот, които да създават пречки за упражняване правото на собственост на съседния имот, по-големи от обикновеното. Този критерий в законовия текст е обективен, целящ съобразяване интересите на всеки собственик. Нормативно установените строителни правила и норми определят съдържанието на пречките по смисъла на [чл. 50 ЗС](#) /като такъв характер има и нормата на [чл. 31, ал. 1, т. 1 ЗУТ](#)/. Ако изискванията им не са спазени, следва да се прецени как отклоненията от тях се отразяват върху собствениците при упражняване правото на собственост, защото за уважаване на иска по [чл. 109 ЗС](#) следва да се установи освен неоснователното действие, каквото може да бъде отклонението от тези правила и как това се отразява върху собственика-ищец по негативния иск. В някои случаи самите норми са установени, за да не се смущава правото на собственост в съседния или близък имот, но в други, техническите и строителните правила и норми защитават друг интерес и нарушаването им няма пряко отношение към

упражняване правото на собственост на ищеца.

В практиката на ВКС е дадено тълкуване, че когато увреждащото въздействие се осъществява чрез изграждане на постройка или определени нейни елементи, без правно значение е дали сградата е построена без строителни книжа, в отклонение от наличните строителни книжа или при съобразяване със строителни книжа, които противоречат на строителните правила и норми, като е възприето, че указанията по приложение на материалния закон в Тълкувателно решение № 31/84 от 6.02.1985 г. на ОСГК на ВС са приложими и при действието на ЗУТ. /В този смисъл - Решение № 63 от 25.05.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3196/2020 г., I г. о., ГК, Решение № 14 от 28.01.2021 г. на ВКС по гр. д. № 546/2020 г., I г. о., ГК, Решение № 324/21.06.2010 г. по гр. д. № 1320/2009 г., II г. о., Решение № 35 от 18.05.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3422/2016 г., II г. о./.

В настоящия случай от една страна е установено с влезли в сила съдебни решения на Административен съд – Пазарджик и ВАС, че процесната сграда, собственост на ответника, е търпим строеж по смисъла на § 16 от ПР на ЗУТ, поради което заключението на техническата експертиза, че строежът не е търпим не следва да се кредитира като явно противоречащо на влязло в сила съдебно решение. Особеното в случая е, че тази сграда е построена около 1953 г. въз основа на одобрен архитектурен проект и без особени отклонения от него, но в Община П. не се откриват строителни книжа, без да се твърди, че такива изобщо не са били издавани. До влизане в сила на плана от 1985 г., действащ и към момента, тази сграда е била отразена като съществуваща в предходните планове, но по действащия план не се запазва. Строителните книжа за построяването на къщата на ищите са издадени в периода 1986-1987 г. при действието на плана от 1985 г. и поради това, че сградата на ответника не се запазва според вече действащия застроителен и регулационен план, проектът за сградата на Д. не се съобразява със съществуващата процесна сграда и не предвижда отстояния от нея. Съгласно плана от 1985 г., имот пл. № VI - 1396 е заснет и попълнен с нов пл. № 2037, като южната имотна граница на имот пл. № 2037 не съвпада с регулационна граница, тъй като парцел XXII - 2037 в кв. 141, отреден за имот пл. № 2037 е упълномерен с част от имот с пл. № 2036 с площ от около 119 кв.м. Регулационните сметки за придаваемото място обаче не са уредени и по силата на §6 и §7 от ПР на ЗУТ неприложените регулационни планове губят отчуждителното си действие, а собствеността се възстановява в лицето на собственика на имота, от който е осъществено придаването. По повод на тази придавана площ е имало спор между страните по делото с правно основание чл.108 от ЗС, в който Д. са се домогвали да докажат, че са собственици на придаваемото място, но искът е бил отхвърлен с решение № 370/28.05.2014 г.,

постановено по гр.д. № 1043/2013 г. по описа на Пещерския районен съд, потвърдено с решение № 476/28.10.2014 г., постановено по в.гр.д. № 768/2014 г. по описа на Пазарджишкия окръжен съд, влязло в законна сила на 18.12.2014 г. Независимо от това къщата на Д. попада с малко повече от 7 кв.м. в това придаваемо място. От приложеното към делото писмо с изх. № 94-215/02.06.2017 г. на АГКК пък се установи, че към настоящия момент в КККР са заличени ПИ с идентификатор 56277.503.973 с площ от 184 кв. м., собственост на Ф. Д. и ПИ с идентификатор 56277.503.974 с площ от 119 кв. м., собственост на П. С., като е нанесен ПИ с идентификатор 56277.503.277 с площ от 303 кв. м., от които 201 кв. м. собственост на Ф. Д. и 119 кв. м. собственост на П. С., следователно към момента двете сгради се намират в един общ поземлен имот с идентификатор 56277.503.277.

Техническите експертизи установяват, че към момента на огледа има следи от влага и мухъл само в приземния етаж, но в жилищните етажи стените са чисти и боядисани, без следи от влага и мухъл, което опровергава твърденията на свидетелите на ищците, че в къщата на Д. има влага и мухъл непрекъснато и целогодишно. Едновременно с това се установява, че между улуците и северния скат на покрива на ответника има разстояние, което не позволява на водата да влезе в улука и да бъде отведена, а се излива по стената и основите на къщата на Д.. В същото време безспорно е установено по делото, че нито на покрива на къщата на ищците, нито на покрива на къщата на ответника има снегозадържащи съоръжения. Едната от приетите по делото експертизи установява, че обезопасяването на стената на къщата на ищците и поставянето на улуци е трудно, но не и невъзможно.

От приетата по делото медицинска експертиза пък се установи, че Д. С.ов Д. страда от алергичен ринит и състояние на предастма, но вещото лице не се ангажира с извод, че тази заболявания са възникнали в резултат на периодично наличие на влага и/или мухъл в къщата, в която лицето живее. Хипотетично заявява, че е възможно, ако има влага и/или мухъл в жилището, заболяванията му да се изострят.

Според свидетелските показания от покрива на постройката в имота на ищците върху покрива на сградата на ответника се стича вода при дъжд, пада и сняг като натрупа повече, след което пропада в двора между двете къщи и овлажнява стената и основите на къщата на ищците. При тези данни следва да се приеме, че действително ищците търпят неудобства, но от събраните доказателства не може да се направи извод, че те налагат събарянето на процесната постройка. Тези неудобства могат да бъдат избегнати или поне значително редуцирани чрез реконструиране на покрива на сградата на ответника и чрез правилно поставяне на улуците, а и чрез реконструиране на покрива на сградата на самите ищци, за да може върху него да се сложи

снегозадържащо съоръжение. Следва да се посочи, че при същите условия в къщата на ответника няма влага и мухъл, което означава, че вероятно е възможно при качествено извършен ремонт същият резултат да се постигне и в имота на ишците. Следователно пътят на защита на Д. следва да бъде насочен към такива действия, а не към искане за събарянето на постройката, която е и търпим строеж. Не на последно място следва да се посочи, че вината за търпените от ишците неудобства отчасти се дължи и на техните лични действия, тъй като от една страна те доброволно са се съгласили процесната постройка да не бъде премахната в срок от 10 години след влизане в сила на плана от 1985 г., според който тя не се запазва, а от друга страна не са предприели действия по уреждане на регулационните сметки, в резултат на което са могли да придобият придаваемото се по плана място, върху което е построена и спорната сграда и сами да я премахнат.

Като е достигнал до подобни изводи, районният съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора в полза на ответника по жалбата следва да бъдат присъдени деловодни разноски за тази инстанция в размер на 600 лв.

Като взе предвид гореизложеното, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260035/19.08.2022 г., постановено по гр.д. № 533/2018 г. по описа на Велинградския районен съд.

ОСЪЖДА Ф. И. Д., ЕГН *****, С. Р. Д., ЕГН ***** и В. Р. Д., ЕГН ***** и тримата от гр. П., ул. Й.К.“ № 16, да заплатят на П. Г. С., ЕГН ***** гр.П., ул., Т.иЕ.К.“ № 2, деловодни разноски за въззивна инстанция в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____